

Да, Саида обича да бърби съ своите дружки и да слуша разказите на Аикса, но още по-обича да бъде сама, да мисли и разговаря съ сама себе си. Но това рядко ѝ се падаше.

Една тиха мъглива вечерь Саида нарочно се скри отъ всички и се отзова въ най-отдалечената частъ на градината. Тя чува, че я викатъ, но не се отзовава. Много ѝ се ще поне за малко да остане самичка. И едва се провръ презъ шубърките, тя се юзова на една открита полянка. И току ѝ дойде на умъ, че Аикса никога не я е водила на разходка ей тамъ, въ оная частъ на градината, що се разстила сега предъ нея по полегатия хълмъ. А това я зачуди. Защо наистина нито Аикса, нито дружките ѝ не сж я водили да се разхождатъ долу подъ хълма?

— Може би тамъ има нѣщо страшно, — помисли Саида и бѣ готова да извика и да се върне назадъ. Но непобедимо любопитство я задържа. Тя поиска да се спусне долу, дето никога още не бѣ отивала.

Долу, задъ шубърките на обширната градина, се вижда тежка, неугледна сграда съ малки прозорци. Надъ сградата не се издига нито едно минаре, нѣма нито една гиздава арка, нито една колона. Цѣлата сграда прилича на голѣмъ, продълговатъ тъменъ ковчегъ.

Страхливо се спусна Саида по хълма и реши да отиде до самите стени на тая мрачна и нескопосна сграда. И тукъ, презъ клонките, тя видѣ два прозореца като тия въ Алказаръ, но тѣзи бѣха съ желѣзни решетки. Саида погледна на двете страни и видѣ покрай цѣлата сграда сѣ такива прозорци. Долните бѣха почти до земята. Ако тамъ има жилища, то, очевидно, това сж подземия. Саида стоеше разочарована: тя